

MICHAEL
CONNELLY

ADVOKÁT
ZO ZADNÉHO
SEDADLA

TOP
Krimi

ADVOKÁT
ZO ZADNÉHO
SEDADLA

Michael Connelly

ADVOKÁT
ZO ZADNÉHO
SEDADLA

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2005 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2006, 2015, 2022
Translation © Patrick Frank 2006, 2015, 2022
Cover photography © Nicholas Verhoeven

ISBN 978-80-556-5738-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem Danielovi F. Dalymu
a Rogerovi O. Millsovi.*

*Na svete niet desivejšieho klienta, ako je nevinný človek.
J. Michael Haller, obhajca v trestných veciach,
Los Angeles, 1962*

Prvá časť

PRÍPRAVNÉ KONANIE

Pondelok 7. marca

1

Ranný vzduch z Mojavskej púšte je koncom zimy čistejší a osviežujúcejší ako čokoľvek, čoho sa v Los Angeles môžete nadýchnuť. Nesie v sebe chuť nádejí. Keď začne odtiaľ fúkať, rád si nechávam v kancelárii otvorené okno. Vie to o mne iba pár ľudí, napríklad Fernando Valenzuela – majiteľ agentúry na kaucie, nie ten bejzbalový nadhadzovač. Zavolať mi práve vo chvíli, keď som sa viezol do Lancasteru na pojednávanie o termíne procesu, ktoré sa malo začať o deviatej. Musel počuť, ako mi okolo mobilu fičí vietor.

„Ahoj, Mike,“ spustil. „Si hore na severe?“

„Momentálne áno,“ odvetil som, zatvárajúc okno, aby som ho lepšie počul. „Máš niečo?“

„Presne tak. Teda aspoň myslím, že tu mám veľkú rybu. Má sa to však začať už o jedenástej. Zvládneš dovtedy prísť sem k nám?“

Valenzuela má kanceláriu na bulvári Van Nuys iba jednu ulicu od komplexu, v ktorom sídli dva súdy a vannuyské väzenie. Jeho firma sa volá Liberty Bail Bonds a jej veľké neónové telefónne číslo na streche dobre vidieť z tretieho, najprísnejšie stráženého poschodia väznice. Okrem toho je vyryté do omietky takmer pri všetkých telefónoch v celej base.

Dalo by sa povedať, že je aj trvalo vyryté v mojom vianočnom zozname. Na konci roka vždy posielam balíček soľných orieškov všetkým, ktorých v ňom mám. Je to sviatočný špeciál a každé balenie je zaviazané stužkou s veľkou mašlou – ibaže neobsahuje nijaké oriešky, len bankovky. Na mojom vianočnom zozname je pekných pár šéfov agentúr pre kaucie. Obsahom sviatočného špeciálu sa kŕmim až takmer do konca jari. Odkedy som sa rozviedol, je to často moja jediná večera.

Kým som Valenzuelovi odpovedal na otázku, zamyslel som sa nad pojednávaním, na ktoré som smeroval. Môj klient sa volal Harold Casey, takže keby brali prípady podľa abecedy, mohol som to bez problémov stihnúť. Sudcovi Ortonovi Powellovi však plynulo posledné obdobie vo funkcii. Chystal sa do dôchodku, nečakali ho už nijaké ďalšie voľby a nemusel sa teda báť nátlakových skupín, napríklad tej zastupujúcej súkromných obhajcov. Aby ukázal svetu svoju slobodu – a zrejme aj preto, aby sa pomstil tým, ktorí ho celých dvanásť rokov obmedzovali v rozlete –, rád svoje pojednávania organizoval nečakaným spôsobom. Raz bral prípady podľa abecedy, inokedy podľa dátumu podania alebo podľa abecedy, no odzadu. Nikdy ste vopred nevedeli, ako to bude. Právnici v jeho súdnej sieni často čakali aj celé hodiny. Páčilo sa mu to.

„Myslím, že do jedenástej to stihnem,“ odvetil som napokon, hoci som si tým vôbec nebol istý. „O aký prípad ide?“

„Ten chlap musí byť prachatý až hrôza. Býva v Beverly Hills a hneď mi sem napochodoval jeho rodinný právnik. Tentoraz to vyjde, Mick. Kauciu stanovili na pol melóna a ten právnik mi upísal nehnuteľnosť v Malibu bez toho, aby skúšal čo i len diskutovať o výške. Myslím, že sa neboja, že by mohol ujst.“

„Za čo ho zatkli?“ spýtal som sa.

Snažil som sa hovoriť nevzrušene. Pach peňazí často viedol k šialenej naháňačke za daným klientom, no ja som sa o Valenzuelu staral dosť dobre na to, aby som vedel, že sa nemusím báť, či to nedá niekomu inému. Mohol som sa tváriť, akoby mi na tom ani veľmi nezáležalo.

„Oficiálne naňho majú útok so zbraňou, ťažké ublíženie na zdraví a pokus o znásilnenie,“ odvetil. „Pokiaľ viem, prokuratúra ešte nevzniesla obvinenie.“

Polícia v týchto veciach zvyčajne dosť prehánala. Dôležité bolo, čo bude napísané v obvinení doručenom na súd z prokuratúry. Vždy som vravel, že prípady sa na začiatku podobajú na vlky a na konci na jahňatá. Taký, ktorý spočiatku vyzeral na pokus o znásilnenie, útok so zbraňou a ťažké ublíženie na zdraví, sa pokojne mohol skončiť obvinením z obyčajného napadnutia. Vôbec by ma to neprekvapilo a ani

by mi to nehodilo veľkú rybu. Ak by som si však s klientom mohol dohodnúť poplatky na základe prvých obvinení, bol by som na tom výborne, keď ich prokuratúra okreše.

„Máš nejaké podrobnosti?“ vyzvedal som.

„Zadržali ho včera v noci. Vyzerá to na náhodnú známosť z baru, ktorá akosi nevyšla. Rodinný právnik tvrdí, že tá ženská to robí pre prachy. Veď vieš, kvôli občianskoprávnemu procesu, ktorý rozbehne hneď po trestnoprávnom. Nie som si však istý, či je to naozaj tak. Počul som, že je fakt riadne dobitá.“

„Ako sa volá ten rodinný právnik?“

„Počkaj moment. Mám tu niekde jeho vizitku.“

Pozrel som sa z okna, zatiaľ čo Valenzuela pátral po vizitke. K súdu to boli už iba dve minúty a pojednávanie sa začínalo o dvanásť. Minimálne tri z tých minút som potreboval na to, aby som sa poradil s klientom a oznámil mu zlé správy.

„Okej, tu ju mám,“ ozval sa Valenzuela. „Volá sa Cecil C. Dobbs a sídli v Century City. No nevraavel som? Prachatý až hrôza!“

Mal pravdu, no neprezradila mi to adresa toho právnička, ale jeho meno. O C. C. Dobbsovi som už počul a poznal som jeho povesť. Myslím, že v celom jeho zozname klientov by ste sotva našli viac ako jedného či dvoch ľudí, ktorí nemajú trvalé bydlisko v Bel Air alebo Holmby Hills. Jeho klienti chodili domov tam, kam večer hviezdy klesajú až k zemi, aby sa dotýkali vyvolených.

„Daj mi meno klienta,“ požiadal som ho.

„Volá sa Louis Ross Roulet.“

Vyhláskoval mi to a ja som si to zapísal.

„Je to skoro ako ruleta, ale číta sa ‚Rúlej‘,“ dodal. „Tak čo, Mick? Prídeš?“

Kým som odvetil, pripísal som k menu klienta aj C. C. Dobbsa. Aj potom som mu namiesto odpovede ponúkol iba otázku.

„Prečo práve ja?“ spýtal som sa ho. „Vyžiadal si ma alebo si ma ponúkol ty?“

Musel som si na to dať dobrý pozor. Dobbs bol zrejme práve z tých, čo by bez najmenšieho zaváhania bežali na právnickú komoru, keby sa dozvedeli, že niektorý z kalifornských právnikov upláca agentov, aby mu dohadzovali

klientov, ktorí k nemu prídu po kauciu. Vlastne mi napadlo, či to celé nie je iba dobre zinscenovaná pasca niekoho z komory, do ktorej sa bezhlavo vrhol a kam by mohol stiahnuť aj mňa. Nepatril som v komore medzi jej najobľúbenejších členov. Už sa ma v minulosti pokúšali dostať, a nie raz.

„Veď vieš, pýtal som sa toho Rouleta, či má právnik. Keď som upresnil, že myslím niekoho na trestné veci, odvetil, že nie, a ja som mu spomenul teba. Netlačil som naňho, iba som mu povedal, že si dobrý. Jemne, pomaly a účinne, chápeš?“

„To bolo pred tým, ako prišiel Dobbs, alebo až potom?“

„Predtým. Roulet mi ráno volal z basy. Držali ho v najprísnejšom krídle a asi videl môj pútač. Potom sa ukázal aj Dobbs. Povedal som mu, že si ochotný obhajovať jeho klienta, porozprával som mu o tebe a on súhlasil. Budú tam o jedenástej. Potom uvidíš sám.“

Dlho som nič nevravel. Premýšľal som, či mi Valenzuela hovorí celú pravdu. Chlap ako Dobbs by mal mať na takéto veci vlastného človeka. Ak sa sám nešpecializoval na trestné právo, mal by mať niekoho, kto sa v tom vyzná, buď priamo vo firme, alebo aspoň poruke. Valenzuelova verzia to však vylučovala. Roulet podľa neho prišiel s prázdnyimi rukami. Prezrádzalo mi to, že v tom prípade musí existovať niečo, o čom neviem.

„Hej, Mick, si tam?“

Rozhodol som sa. Toto rozhodnutie ma malo v konečnom dôsledku priviesť naspäť k Jesusovi Menendezovi a spôsobiť, že som ho z viacerých ohľadov trpkó oľutoval. Vo chvíli, keď som k nemu dospel, to však bolo iba jedno z mnohých rozhodnutí riadených nevyhnutnosťou a každodennou rutinou.

„Budem tam,“ povedal som do telefónu. „Uvidíme sa o jedenástej.“

Chystal som sa prerušiť spojenie, keď sa z mobilu znova ozval Valenzuelov hlas.

„A postaráš sa aj o mňa, Mick? Veď vieš, ak to naozaj bude veľká ryba.“

Nikdy predtým sa nepotreboval uistiť, či mu zaplatím. Okamžite to povzbudilo moju paranoju a prinútilo ma vymyslieť odpoveď, ktorá uspokojí aj jeho, aj komoru – pre prípad, že ten hovor niekto odpočúva.

„Neboj sa, Val. Si na mojom vianočnom zozname.“

Kým stihol čokoľvek dodať, zaklapol som mobil a povedal šóférovi, aby ma vyložil pri zamestnaneckom vchode. Rad pred detektorom kovov tam býval kratší a ochrankári vedeli často prižmúriť oko nad právnikmi, ktorí sa predbiehajú, lebo nechcú zmeškať pojednávanie.

Zamyslel som sa nad Louisom Rossom Rouletom, jeho prípadom a ziskom aj nebezpečenstvom, ktoré pre mňa mohol znamenať. Pritom som znova spustil okno, aby som si mohol vychutnať posledné závaný toho čistého sviežeho vzduchu, v ktorom bolo stále cítiť nádej.

2

Pojednávacia sieň 2A bola plná právnikov debatujúcich po oboch stranách zábradlia. Videl som, že pojednávanie sa už onedlho začne, lebo tam už sedel súdny zriadenc. Znamenalo to, že sa mal onedlho dostaviť aj sudca.

V okrese Los Angeles sú zriadencami normálni zástupcovia šerifa pridelení na prácu na súde a vo väzeniach. Pristúpil som k tomu v súdnej sieni. Sedel pri stole tesne za zábradlím oddelujúcim priestor pre verejnosť od toho vyhradeného pre právnikov, obžalovaných a súdny personál. Kým som ho oslovil, nenápadne som sa pozrel na jeho menovku. Stálo na nej: R. RODRIGUEZ.

„Ahoj, Roberto. Máš tu môjho klienta Harolda Caseyho?“

Chystal sa prebehnúť prstom po zozname predvolaných, hneď však zastal. Znamenalo to, že mám šťastie.

„Áno. Casey je druhý v poradí.“

„Takže dnes sa ide podľa abecedy. To je dobre. Mám ešte čas ísť za ním dozadu?“

„To nie. Prvú skupinu práve predvádzajú a aj sudca je už na ceste. Možno s ním môžeš chvíľu hovoriť v koterci.“

„Vďaka.“

Vykročil som k bránke na zábradlí, on však za mnou zavolať: „A som Reynaldo, nie Roberto.“

„Aha, jasné. Ospravedlňujem sa.“

„Všetci vyzeráme rovnako, čo?“

Nevedel som, či chce byť vtipný, alebo to myslí ako rypnutie. Radšej som na to nič nevravel, iba som sa usmial a prešiel na druhú stranu. Kývol som na pozdrav niekoľkým právnikom, ktorých som nepoznal, a zopár takým, ktorých som poznal. Jeden z nich ma zastavil, aby sa ma spýtal, ako dlho sa chystám byť pred sudcom. Chcel vedieť, kedy

tu musí byť, aby nezmeškal chvíľu, keď ho predvolajú. Povedal som mu, že to potrvá len krátko.

Pri stanovovaní termínov sa obvinení privádzajú do súdnej sieni po štyroch a čakajú v špeciálnom priestore oddelenom drevenou a sklenenou stenou od zvyšku miestnosti, známom ako koterec. Obhajcovia sa tak s nimi môžu chvíľu rozprávať, kým neprídu na rad.

Ja som sa ku kotercu dostal práve vo chvíli, keď sa otvorili dvere z cely za ním a zástupca šerifa priviedol prvých štyroch obžalovaných. Posledný z nich bol môj klient Harold Casey. Postavil som sa k jednej z bočných stien, pri ktorej sme mali aspoň trocha súkromia, a naznačil mu, aby prišiel ku mne.

Bol to urastený chlapisko ako takmer všetci členovia Cestných svätcov – motorkárskeho gangu alebo klubu, ako mu sami hovoria. Vo väzení si dal ostrihať vlasy a oholil sa presne tak, ako som od neho žiadal, takže vyzeral celkom slušne, ak som nebral do úvahy tetovania na oboch rukách a krku. Neviem, nakoľko vedia tetovania ovplyvniť porotu, no mám podozrenie, že nemôžu mať veľmi dobrý dopad, najmä ak zobrazujú vyškierajúce sa lebky. Naisto viem, že porotcovia vo všeobecnosti nemajú radi mužov s vrkočom, nech už ide o obžalovaných alebo ich obhajcov.

Casey, nazývaný medzi svojimi aj Keson, bol obvinený z výroby, prechovávanía a predaja marihuany aj iných drog a nelegálnej držby zbraní. Počas skorej rannej razie na ranči, na ktorom žil a pracoval, našli zástupcovia šerifa komplex pozostávajúci zo stodoly a prefabrikovanej plechovej haly, slúžiaci na pestovateľské účely. Zhabali vyše tisíc dospelých rastlín spolu s tridsiatimi kilogramami zozbieranej marihuany zabalenej v plastových vreckách rôznej veľkosti. Pri nich bolo tristoštyridsať gramov kryštalického metamfetamínu, ktorým sa posypávala zozbieraná úroda, aby sa dosiahol silnejší účinok. Okrem drog sa našiel aj menší arzenál zbraní, väčšinou kradnutých.

Zdalo sa, že Keson je v háji. Štát ho tentoraz naozaj dostal. Zástupcovia šerifa ho našli spať na gauči hneď vedľa stola na balenie a navyše mal za sebou už dve odsúdenia za drogové trestné činy. Vlastne bol vonku iba na podmienku. V štáte Kalifornia bol rozhodujúcim tretí zločin. Reálne

vzaté, Casey mu hrozilo minimálne desať rokov za mrežami, a to aj prípade, že k nemu bude súd benevolentný.

Na jeho prípade však bolo zvláštne to, že on aj jeho obhajca sa tešili na proces aj prípadný rozsudok. Casey sa odmietol vzdať práva na rýchly proces a teraz, po troch mesiacoch vo väzbe, sa nevedel dočkať, kedy ho konečne postavia pred súd. Dychtil po tom, lebo jeho jediná šanca spočívala v odvolaní sa proti rozsudku. Vďaka svojmu právnikovi videl iskierku nádeje – to drobné, trblietavé svetielko, ktoré do temnoty, ako bola táto, dokázal priniesť iba najlepší obhajca. Zrodila sa z nej stratégia, ktorá ho mohla v konečnom dôsledku dostať na slobodu. Bola trúfalá a znamenala preňho basu, až kým sa nerozhodne o odvolaní, no obaja sme rovnako dobre vedeli, že nijakú inú šancu jednoducho nemá.

Štrbina v obžalobe nespočívala v presvedčení, že Casey je pestovateľ, balič a predajca marihuany. V tomto sa štát absolútne nemýlil a mal na to viac než dosť dôkazov. Jeho jedinou slabinou bolo to, ako tie dôkazy získal. Mojou úlohou bolo poukázať pri procese na túto slabinu, využiť ju, dostať ju do oficiálnych záznamov a potom presvedčiť odvolací súd o tom, o čom som nedokázal presvedčiť sudcu Powella v prípravnom konaní – o nevyhnutnosti neuznať žiadne z predkladaných dôkazov.

Počiatky trestného stíhania Harolda Caseyho spadajú do momentu, keď sa v decembri minulého roka vybral do lancasterského obchodu pre domáчих majstrov a nakúpil tam úplne bežné veci vrátane troch žiaroviek, aké sa využívajú pri hydroponickom pestovaní rastlín. V rade pri pokladni za ním čírou náhodou stál zástupca šerifa, ktorý si tam prišiel kúpiť vonkajšie vianočné osvetlenie. Okamžite spoznal niektoré z umeleckých diel na Caseyho ramenách – najmä lebku so svätožiarou, ktorá je hlavným symbolom Cestných svätcov – a dal si dve a dve dokopy. Hoci mal po službe, sledoval Caseyho harley až na ranč v neďalekom Pearblosse. Potom to nahlásil protidrogovej jednotke Úradu šerifa, ktorá poslala nad ranč helikoptéru s termovíziou. Na fotografiách sa jasne ukázali výrazné červené úniky tepla zo stodoly aj plechovej haly, takže ich zaslali sudcovi spolu s výpoveďou zástupcu, ktorý videl Caseyho

nakupovať hydroponické žiarovky. Na druhý deň skoro ráno Caseyho vytrhli zo spánku šerifovi ľudia s platným povolením na prehliadku.

V prípravnom konaní som argumentoval, že všetky dôkazy proti Caseyemu sú protiprávne a neprijateľné, lebo podnet na domovú prehliadku vznikol porušením jeho práva na súkromie. Nákup bežných potrieb v obchode so zmiešaným tovarom ako dôvod na sledovanie zo zeme aj vzduchu a fotografovanie pozemkov by tvorcovia ústavy určite pokladali za neústavné.

Sudca Powell môj argument zamietol a prípad smeroval buď k priznaniu obvineného výmenou za nižší trest, alebo normálnemu procesu. Medzičasom sa však vynorili ďalšie informácie, ktoré zlepšovali jeho šance v odvolacom konaní. Analýza fotografií z preletu nad jeho domom a zaostrovacie parametre použitého aparátu naznačovali, že helikoptéra nemohla letieť vyššie ako šesťdesiat metrov nad zemou. Najvyšší súd však už dávnejšie stanovil, že letecké sledovanie nie je porušením súkromia, ak sa vykonáva z bežného leteckého priestoru. Môj vyšetrovateľ Raul Levin si u Národnej leteckej agentúry overil, že Caseyho ranč nie je v prístávacom koridore nijakého letiska a verejný vzdušný priestor nad ním sa začína vo výške tristo metrov. Úrad šerifa pri získavaní informácií potrebných na vydanie súdneho príkazu porušil právo môjho klienta na súkromie.

Mojou úlohou bolo doviest' ten prípad do štádia procesu a vylákať od pilota a zástupcov šerifa priznanie, v akej výške sa pri preletoch nachádzali. Ak povedia pravdu, budem to mať v suchu. Ak zaklamú, aj tak to vyhrám. Nemám rád, keď zástupcovia policajných orgánov na súde klamú, no tajne som dúfal, že tentoraz to urobia. Ak porota pred sebou vidí jasne klamúceho policajta, prípad sa môže skončiť už krátko po jeho výpovedi. Keď padne oslobodzujúci rozsudok, netreba sa proti nemu odvolávať a štát nemá nijakú moc čokoľvek zmeniť.

Tak či onak som bol presvedčený, že vyhrám. Stačilo ísť s tým na súd, a v tom nám momentálne bránila už iba jediná vec. Práve o tej som sa chcel s Caseyem porozprávať, kým sa dostaneme pred sudcu.

Môj klient sa prešuchtal do rohu koterca bez toho, aby ma čo i len pozdravil. Ani ja som ho nezdravil. Obaja sme vedeli, čo chcem. Už sme o tom hovorili.

„Harold, už sa stanovuje termín procesu,“ začal som. „Sudca sa nás bude pýtať, či sme pripravení predstúpiť pred tribunál. Viem, že štát je pripravený až-až, takže dnes už ide len o nás.“

„No a?“

„No a máme problém. Keď sme spolu naposledy hovorili, vravel si, že mi pošleš peniaze. Lenže teraz sme už takmer pred sudcom a ja ich stále nemám, Harold.“

„Nebojte sa. Mám tie prachy.“

„Práve o to ide. Máš ich ty, nie ja.“

„Sú na ceste. Včera som hovoril s chlapcami. Onedlho dorazia.“

„To si vravel už minule. Ja nepracujem zadarmo, Harold. Ani znalec, ktorému som dal spracovať tie fotky, nerobí za pekné slovo. Tvoja záloha je už dávno preč, takže mi buď zaplatíš, alebo si nájdi iného obhajcu – ex offa.“

„Nijaké ex offa, človeče! Chcem teba!“

„Lenže ja mám výdavky a musím aj z niečoho žiť. Vieš, koľko každý mesiac platím len za inzerát v Zlatých stránkach? Tipni si.“

Casey mlčal.

„Tisíc dolárov. V priemere ma stojí tisícku mesačne len to, aby som tam mal svoj inzerát, a to som ešte nezačal jesť, splácať hypotéku, platiť alimenty či tankovať do lincolna. Sľuby mi na to nestačia, Harold. Potrebujem zelenú inšpiráciu.“

Stále to naňho nespravilo nijaký viditeľný dojem.

„Zisťoval som si to,“ vyhlásil pokojne. „Nemôžeš to zabalíť. Aspoň nie hneď teraz. Sudca ti to nedovolí.“

Súdna sieň stíchla, lebo zo svojej pracovne vyšiel sudca a posadil sa k stolu. Zriadenec požiadal o ticho. Začínalo sa predstavenie. Uprel som na Caseyho dlhý pohľad a odstúpil od koterca. Bol to amatér s väzenskými predstavami o tom, ako funguje systém spravodlivosti. Vedel toho viac než väčšina podobných, no aj tak ho čakalo nemilé prekvapenie.

Posadil som sa k zábradliu za stolom obhajoby. Prvý predvolaný prípad sa týkal žiadosti o zmenu výšky kaucie

a vyriešil sa rýchlo. Potom zriadenec vyvolal prípad *Kalifornia verzus Casey* a ja som predstúpil pred sudcu.

„Michael Haller za obhajobu,“ ohlásil som sa.

To isté spravil aj zástupca obžaloby. Bol to mladý muž menom Victor DeVries. Nemal potuchy, na čo v procese naráži. Sudca Orton Powell sa nás oboch rutinne spýtal, či nie je možné ešte na poslednú chvíľu prejsť na zrýchlený proces. Každý sudca má plný stôl spisov a trvalý príkaz vyriešiť čo najviac z nich prostredníctvom zrýchleného konania. Posledné, čo ktorýkoľvek z nich chce počuť, je oznámenie, že nie je možné dôjsť k dohode a musí sa rozbehnúť veľký proces.

Powell však toto oznámenie prijal celkom pokojne a opýtal sa, či môže stanoviť prvé pojednávanie ešte na tento týždeň. DeVries súhlasil, no ja nie.

„Vaša ctihodnosť,“ povedal som, „ak je to možné, rád by som to odložil na budúci týždeň.“

„Aký na to máte dôvod, pán Haller?“ spýtal sa ma netrpezlivo. „Obžaloba je pripravená a ja by som ten prípad rád ukončil čo najskôr.“

„Aj ja, vaša ctihodnosť, ale obhajoba má problém s lokalizovaním dôležitého svedka. Je pre nás v podstate nenahraditeľný, vaša ctihodnosť. Myslím, že odklad o jeden týždeň by nám mal stačiť. Potom budeme pripravení.“

Ako sa dalo čakať, DeVries proti tomu vzniesol námietku.

„Vaša ctihodnosť, toto je prvý raz, čo obžaloba počuje o akomsi stratenom svedkovi. Pán Haller mal na jeho hľadanie takmer tri mesiace. Práve on žiadal rýchlu prípravu procesu a teraz chce odrazu vyčkávať. Myslím, že je to iba zdržiavacia taktika, lebo má na krku prípad, ktorý...“

„Zvyšok si nechajte pre porotu, pán DeVries,“ zastavil ho sudca. „Pán Haller, myslíte si, že tento problém do týždňa vyriešite?“

„Áno, vaša ctihodnosť.“

„Tak potom sa s vami a pánom Caseym uvidíme na budúci pondelok, ale to už musíte byť pripravení, rozumiete?“

„Áno, vaša ctihodnosť. Ďakujem.“

Zriadenec vyvolal ďalší prípad v poradí a ja som odstúpil od stola, sledujúc, ako zástupca šerifa odvádza môjho klienta. Casey sa na mňa pozrel so zmesou hnevu a zmätku